

При изгрѣлото слѣнце Рила, особено западно отъ Мусала, придобива новъ изгледъ — става още по-ясна съ своитѣ снѣжни прѣспи, като бѣли петна по синакавитѣ глави на безбройнитѣ върхове. Особено „Попова шапка“. А право на югъ Пиринъ още по-тайништено плуваше надъ мъглявината съ своитѣ рѣбести върхове, строени единъ задъ другъ, все неспокойни, подзели пѫть къмъ Бѣло море, сѣкашъ искатъ и Рила нататъкъ да подмамятъ.

На Мусала духаше слабъ вѣтъръ. Паднала бѣше дебела слана, та ние можехме съ туристическитѣ си бастуни да пишемъ по гредитѣ (изнесени тамъ за метеорологическата станция) съ дълбоко врѣзани букви „Мусала“. А два метра пониско отъ източната страна, която е стрѣмна като стена, имаше грамадна снѣжна прѣспа—тѣй втвърдена, че стѣпваме по нея като върху скала.

Планътъ на нашата група бѣше да прекосимъ цѣлата Рила отъ изтокъ къмъ западъ. Къмъ 6 и пол. ч. потеглихме право на югъ по овалния, кълбестъ грѣбъ на върха, обрасълъ съ ниска трева и осъянъ тукъ-тамъ съ камъни. Отъ тази страна Мусала е най-достъпенъ. На около 60 крачки отъ върха ние вече можехме да виждаме — хе-е долу въ пропастта подъ самия врѣхъ „Марица“ двѣтѣ езера, отъ които извира р. Марица. Тѣ изглеждаха едно до друго като голѣми сини очила, паднали